

SZABADOS ATTILA

Ha vált a kép

Belépünk nagyanyám apró lakásába,
apám, mint egy vén madár, fészkel
a kanapében, összehúzza magát.
Két éve még nem volt szakálla.
Reklámot néz, az ölelést ülve fogadja.
Pizsamája norvégmintás, hosszú
nadrág, póló. Ebben a bő ruhában
olyan, mintha nagyanyám botjára
köpenyt dobnánk. Nem kérdez, nem
válaszol. Ha vált a kép, pislog.
Mint egy náthás tinédzser, térdei
felhúzva. Fölötte apja képe lóg, akár
egy pallos, hogy bármikor lefejezze,
nyakától az idegen arc messze guruljon.

Mintha arra vágyna

A fényképeket borító vékony réteg
óvja a szemtől védtelen, álló időt,
mint bőrt az átluggatott ózon.

A papír mégis barnul, májfoltokat
rendez át egy egész évtized. Erősíti,
felnagyítja, újakat pöttyöz alig láthatóan.
Mintha arra vágyna, hogy utolérje

modelljeit. Nézem a holtak képét,
arcuk érintetlen, kikerülte őket
az idő, a halál pillanatában megáll
a fotókartont bebarnotó hullám.

Egy-egy szájat tollvonás szakít
félbe, vagy éppen az, mint halvány
anyajegy, ahogy túl sokáig tartották
közel egy forró villanykörte üvegéhez.

Létra

Ezen a nyáron a holtakat kell utánozni.
Nyúlok a fán felfelé, mintha őket akarnám
összekenni meggyel. A konyhai létra süpped,
félíg már a földben vagyok. Nagyapádnál
van egy magas, áthozod nekem. Üres kézzel
sétálsz visszafelé, a járdán várlak, nagyapád
meghalt. Folytatom a meggyszédést, mászom
a vékony ágon, felfelé szórom a gyümölcsöt,
olyan boldog vagyok. Végre piros hó esik.

Felszáradnak

Anyámnak állandó munkahely,
apámnak leszokni az alkohorról.

Nagyapámnak meghalni,
leszakadni a csövekről,
hogy lassan szétcsússzanak
körülette, mint az agyában lüktető erek.

Nagyanyámnak eltemetni.
Eladni a házat, míg mi a betonon

állunk, nézzük, ahogy a vizes
lábnyomok felszáradnak a napon.
Mindenkinek megvan a feladata.